

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Kateřinou Peroutkovou ve věci

žalobce: **K. B.**, narozený dne X
bytem X
zastoupený advokátkou JUDr. Annou Pavlíkovou
sídlem Varšavská 714/38, 120 00 Praha 2

proti

žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**
sídlem Křížová 25, 225 08 Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 4. 1. 2023, č.j. X,

takto:

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 4. 1. 2023 č.j. X se zrušuje a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 6 800 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám právní zástupkyně žalobce.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou Městskému soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení (dále jen „žalovaná“) ze dne 4. 1. 2023 č.j. X (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo podle ust. § 88 odst. 8 zákona č. 582/1991 Sb., o

organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 582/1991 Sb.“) a § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) změněno rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 19. 5. 2022 č. j. X (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), a to tak, že ve výroku I. byl žalobci přiznán od 1. 9. 2021 invalidní důchod pro invaliditu prvního stupně ve výši 5 068 Kč měsíčně, ve výroku II. byla podle nařízení vlády č. 356/2021 Sb. od 1. 1. 2022 zvýšena procentní výměra invalidního důchodu a celkem náležel invalidní důchod ve výši 5 738 Kč měsíčně, ve výroku III. byla podle nařízení vlády č. 35/2022 Sb. od červnové splátky zvýšena procentní výměra invalidního důchodu a celkem náležel invalidní důchod ve výši 5 889 Kč měsíčně a ve výroku IV. byla podle nařízení vlády č. 136/2022 Sb. od zářijové splátky zvýšena procentní výměra invalidního důchodu a celkem náležel invalidní důchod ve výši 5 993 Kč měsíčně

2. Prvostupňovým rozhodnutím správní orgán I. stupně rozhodl ve věci žádosti žalobce o invalidní důchod tak, že podle ust. § 38 písm. a) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 155/1995 Sb.“) se od 23. 9. 2021 přiznává invalidní důchod pro invaliditu třetího stupně, který činí 7 533 Kč měsíčně, přičemž se od 1. 1. 2022 zvyšuje na 8 235 Kč měsíčně a od června 2022 zvyšuje na 8 591 Kč.

II. Obsah žaloby

K nepřezkoumatelnosti a nesprávnosti závěrů žalované ve vztahu k námitce nezohlednění dob pojištění do 31. 12. 2008

3. Žalobce považoval napadené rozhodnutí za nesprávné a nepřezkoumatelné ve vztahu k námitce nezohlednění dob pojištění do 31. 12. 2008, žalovaná tomu věnovala pouze dva odstavce a jeho námitkou se v podstatě nezabývala, věcně neposoudila naplnění podmínek dle čl. 30 Smlouvy mezi Českou republikou a Ruskou federací o sociálním zabezpečení č. 57/2014 Sb. m. s. (dále jen „Smlouva“), pouze konstatovala neexistenci trvalého pobytu na území ČR ke dni 31. 12. 2008; to vedlo k tomu, že žalovaná nezapočítala doby pojištění získané do 31. 12. 2008. Ani ve druhém odstavci na str. 8 se žalovaná s námitkou žalobce řádně nevypořádala, obsírné vysvětlování žalované o tom, jak dospěla k výsledným částkám invalidního důchodu, se míjelo s námitkami žalobce. Žalobce však napadal to, že jeho doba pojištění před rokem 2009 byla počítána výhradně jako ruská a takto byla krácena. Přitom dle prvostupňového rozhodnutí byl invalidní důchod přiznán pouze za českou dobu pojištění, což žalobce napadal.
4. Nesouhlasil se závěrem, že měl k datu 31. 12. 2008 trvalý pobyt na území Ruské federace a že trvalý pobyt v ČR získal až v roce 2009, považoval jej za nesprávný a nepřezkoumatelný. Žalovaná na základě čl. 30 odst. 3 Smlouvy hovoří o trvalém pobytu ve smyslu povolení k trvalému pobytu, nesprávně zaměňuje pojem trvalý pobyt za Smlouvou stanovenou podmínku trvalého bydliště – dle Smlouvy však pro určení režimu doby pojištění do 31. 12. 2008 je rozhodné pouze místo trvalého bydliště. Měl za to, že splnil podmínky dle čl. 30 odst. 3 Smlouvy pro zápočet dob pojištění, tj. měl ke dni 31. 12. 2008 v ČR trvalé bydliště, jeho doby pojištění nebyly zhodnoceny ruskou stranou (viz Rozhodnutí Penzijního fondu Ruské federace) a získal v ČR více než 1 rok pojištění. Závěr žalované učiněný na základě toho, že žalobce neměl ke dni 31. 12. 2008 povolení

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

k trvalému pobytu v ČR, článku 30 odst. 3 Smlouvy neodpovídá a doby pojištění získané do konce roku 2008 ruským nositelem pojištění zhodnoceny nebyly.

5. Poukázal též na čl. 13 prováděcího Ujednání ke Smlouvě vyhlášené pod č. 58/2014 Sb. (dále jen „Ujednání“), které je doplňujícím prostředkem výkladu Smlouvy, dle žalobce na jeho případ nelze aplikovat dosavadní judikaturu správních soudů (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 3. 2017 č.j. 9 Ads 228/2017-28), která nedefinuje pojem trvalého bydliště a neuvádí, jak jej doložit. U žalobce je sporná otázka, kde měl k 31. 12. 2008 trvalé bydliště, resp. zda mohl mít v tu dobu na území ČR trvalé bydliště, když ještě nebyl držitelem povolení k trvalému pobytu (odhlášení z evidence v Ruské federaci však doložil). Žalovaná žalobce řádně nepoučila, jaké doklady (ve smyslu Smlouvy a Ujednání) má v řízení doložit, pokud měla za to, že je podání neúplné, měla jej vyzvat k odstranění vad.
6. Samotná Smlouva ani Ujednání pojem trvalého bydliště nedefinují, dle pravidel pro výklad mezinárodních smluv uvedených ve Vídeňské úmluvě o smluvním právu, vyhláška ministra zahraničních věcí č. 15/1988 Sb. (dále jen „Vídeňská úmluva“), konkrétně dle čl. 31, musí být tento pojem vykládán dle jeho obvyklého významu a dle celkové souvislosti samotné Smlouvy. To znamená, že nemůže být ztotožňován s pojmem „povolení k trvalému pobytu“, který Smlouva užívá v čl. 6 odst. 3; pojem trvalého bydliště dle čl. 30 odst. 3 tak musí být jiným pojmem. Dle vnitrostátní úpravy je trvalým bydlištěm rozuměno místo trvalého pobytu dle zákona č. 133/2000 Sb., o evidenci obyvatel, či u cizinců tzv. hlášené místo pobytu na území ČR dle § 93 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, a dále dle § 80 odst. 1 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „občanský zákoník“) se bydlištěm rozumí místo faktického pobytu. Z toho dovozoval, že spíše než povolením k trvalému pobytu se bydlištěm rozumí evidované bydliště nebo místo, kde se osoba skutečně trvale zdržuje; způsobilým dokladem o „trvalém bydlišti“ na území ČR je tak právě doklad o místu bydliště resp. hlášeného pobytu na území ČR a rovněž doklady dokládající faktický pobyt žalobce na území ČR. Poukazoval též na teleologický výklad Smlouvy, tedy účelem daného ustanovení, kterým je stanovení příslušného státu, který vezme určité doby pojištění v úvahu, obdobně je tomu u smluv o zamezení dvojího zdanění, kdy se zohledňuje právě skutečné bydliště na území ČR. Výklad žalované je nelogický a odporuje účelu smlouvy, neboť pokud by bydliště bylo vykládáno jako povolení k trvalému pobytu, znemožnilo by splnění této podmínky těm ruským občanům, kteří zde pobývali a již nabyli české státní občanství, a tedy nemohou být držiteli povolení k trvalému pobytu (přitom i na takové případy se Smlouva vztahuje). Navíc, cizinec s povoleným trvalým pobytem nemusí v ČR ve skutečnosti vůbec pobývat. Poukázal též na mezinárodní smlouvy o sociálním zabezpečení, které „trvalé bydliště“ nejčastěji chápou ve smyslu obvyklého bydliště, např. Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 883/2004 v čl. 1 písm. j), bydliště se vykládá jako skutečný faktický stav, který nezávisí na povolení k pobytu. Lze tak shrnout, že z obvyklého významu pojmu „trvalé bydliště“, ani z účelu Smlouvy neplyne, že by tento pojem uvedený v čl. 30 odst. 3 Smlouvy měl být vykládán jako získání povolení k trvalému pobytu na území.

K rozporu zjištěného skutkového stavu se spisy

7. Měl za to, že splnil podmínku trvalého bydliště ve smyslu faktickém i evidenčním dle čl. 30 odst. 3 Smlouvy a čl. 13 Ujednání, žalobce měl před 31. 12. 2008 místo svého bydliště

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

na území ČR, tedy měl zde jednak adresu hlášeného místa pobytu na území vedenou v evidenci Ministerstva vnitra, která byla rovněž jeho faktickým bydlištěm, kde se zdržoval. Žalované bylo známo, že žalobce měl na území ČR trvalé bydliště ve smyslu faktického dlouhodobého pobytu, ve spise jsou založeny doklady o studiu na X, i zaměstnání žalobce u X, a.s. od roku 2006, dle spisu přitom neměl od roku 2003 v Rusku žádné příjmy (ani žádné doby pojištění), na území Ruské federace se od roku 2003 vůbec nezdržoval, středisko jeho zájmů bylo od roku 2003 pouze v ČR, měl zde svou rodinu, v roce 2006 mu bylo vydáno rodné číslo, k 31. 12. 2008 zde pobýval více než 5 let a byl zde daňovým rezidentem (což rovněž považoval za relevantní), od roku 2007 zde bydlel na stejné adrese, v témže roce zde založili s manželkou obchodní společnost, kde byli jedinými společníky, tato společnost koupila byt, kde žalobce od roku 2007 s manželkou trvale pobýval na základě nájemní smlouvy. V roce 2010 bylo žalobci vydáno povolení k trvalému pobytu dle zákona o pobytu cizinců, kdy podmínkou je dle § 68 odst. 1 tohoto zákona předchozí minimálně pětiletý nepřetržitý pobyt na území ČR, to svědčí o jeho faktickém trvalém pobytu k 31. 12. 2008. Žalobce zde měl i adresu svého hlášeného pobytu na území, což mělo být žalované rovněž známo, informace jsou uvedeny ve spise, k důkazu navrhl Potvrzení o pobytu vydané Ministerstvem vnitra č.j. OAM-1223-1/OAM-2023 ze dne 23. 1. 2023, dle kterého měl od roku 2003 do roku 2017 (kdy nabyl občanství ČR) nepřetržitě hlášený pobyt na území ČR, v Rusku od té doby již ani nepobýval, dále navrhl provedení důkazu potvrzením o studiu na X (založeno ve spise), doklady o zaměstnání v X, a.s., dokladem o rodném čísle žalobce, kupní smlouvou na byt na adrese X, nájemní smlouvou na tento byt a výpisem z obchodního rejstříku z roku 2014 na společnost X, s.r.o. Shrnutí, že žalovaná nepřihlédla k údajům, z nichž vyplývala skutečnost „trvalého bydliště“ žalobce na území ČR, což je v rozporu se spisy, v důsledku nesprávně vyloženého pojmu trvalé bydliště i nesprávně zjistila skutkový stav. K důkazu navrhl i výslech žalobce a jeho manželky.

8. Poukázal na rozhodnutí Penzijního fondu Ruské federace ze dne 16. 8. 2022 č.j. X, které je ve spise založeno i s jeho překladem jako součást formuláře RU2/CZ/205, dle kterého Penzijní fond žalobci odmítl přiznat invalidní důchod, neboť jednak nelze provést lékařské posouzení na dálku a dále, že k 31. 12. 2008 měl žalobce trvalé bydliště v ČR, stejný závěr je z ruské strany potvrzen i ve formuláři RU1/CZ001 (též ve spise). Závěry žalované tak jsou s těmito podklady v rozporu, přičemž žalovaná tyto podklady vůbec nevzala v potaz, není ani zřejmé, zda jim rozuměla, neboť jejich překlad nebyl pořízen, postup žalované je tak nepřezkoumatelný.
9. Měl za to, že již z rozhodnutí Penzijního fondu Ruské federace ze dne 16. 8. 2022 č.j. X a formuláře RU1/CZ001 bylo zřejmé, že žalobce nebyl ke dni 31. 12. 2008 veden v evidenci osob s trvalým bydlištěm v Ruské federaci a že tedy splnil i podmínku odhlášení z evidence ve smyslu Smlouvy, žalobce byl schopen doložit k tomu i další dokumenty, nebyl k tomu však vyzván. Nyní navrhl k důkazu rozhodnutí Penzijního fondu Ruské federace ze dne 16. 8. 2022 č.j. X s jeho úředním překladem do češtiny, které bylo doručeno přímo žalobci a dle kterého žalobce nebyl ke dni 31. 12. 2008 veden v evidenci osob s trvalým pobytem v Ruské federaci, což splňuje požadavky dokladu o odhlášení z evidence na území smluvní strany své státní příslušnosti.
10. Shrnutí, že žalovaná v rozporu se spisem nepřihlédla k dokladům, dle kterých žalobce měl ke dni 31. 12. 2008 trvalé bydliště na území ČR a splnil i požadavek na odhlášení z evidence trvalého pobytu v Ruské federaci k tomuto datu. Na základě tohoto Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

nesprávného postupu žalovaná nezahrnula do výpočtu invalidního důchodu žalobce doby pojištění před 31. 12. 2008, v důsledku čehož byl žalobci stanoven invalidní důchod v nižší výši. Nadto, z výše uvedených podkladů bylo zřejmé, že ruská strana žalobci důchod zamítla, doby pojištění před 31. 12. 2008 mu nezohlednila, výsledkem postupu žalované je, že tyto doby nezohlednil žalobci nikdo, byl mu vypočítán důchod bez zohlednění doby pojištění, která dle žalované činila 27 roků a 236 dnů (hodnocené žalovanou jako ruské doby pojištění). Česká i ruská strana tak vzájemně odkazují na to, že příslušná k započítání dob pojištění je ta druhá a žalobce se ocitá v nespravedlivé situaci. Žalovaná měla při rozporech ve výkladu Smlouvy řešit věc konzultacemi s ruskou stranou, popř. diplomatickou cestou. I kdyby však česká strana příslušná nebyla, nemá žalobce reálnou možnost se postupu ruských úřadů bránit.

Námítky k posouzení zdravotního stavu žalobce

11. Napadal zákonnost snížení stupně invalidity ze třetího na první stupeň zpětně k 1. 9. 2021, namítal, že ve spise chybí metodický pokyn sekce ředitele sociálního pojištění č. 12/2018, na jehož základě byla v námitkovém řízení provedena recenze prvostupňového posudku ze dne 18. 1. 2022, i když žalobce posouzení svého zdravotního stavu v námitkovém řízení nenamítal. Měl za to, že závěry námitkového posudku ze dne 2. 11. 2022 jsou nepřezkoumatelné, žalovaná měla postupovat spíše cestou změny stupně invalidity (pokud shledala, že došlo ke zlepšení zdravotního stavu žalobce), nikoli rozhodovat o tom, že jeho dříve již posouzený zdravotní stav byl posudkově nadhodnocen, a to ke dni 1. 9. 2021. Přitom tak bylo učiněno na podkladě stejných lékařských zpráv, které dříve vedly k uznání invalidity ve třetím stupni; takové závěry měly být mnohem lépe odůvodněné. Uváděl, že námitkový posudek ze dne 2. 11. 2022 přesvědčivě nezdůvodňuje, proč byl stupeň invalidity snížen ze třetího na první a proč bylo prvoinstanční posouzení nadhodnocené, posudková lékařka ani žalobce nevyšetřila. Nesouhlasil s informací uvedenou v záznamu ze dne 31. 10. 2022, že žalobce navrhoval přezkoumat svůj zdravotní stav, nic takového žalobce nepožadoval. Dále je nejasné i stanovisko k pracovnímu zařazení. Jen to, že žalobce od září 2021 byl pracovníčně zařazen (na home office), nemělo vést žalovanou k závěru, že jeho funkční postižení nemělo podstatný vliv na jeho pracovní schopnost, prvostupňový posudek přitom rovněž vycházel z toho, že žalobce částečně pracoval a přiznal mu pokles pracovní schopnosti o 70 %. Nebylo vůbec zkoumáno, v jakém rozsahu žalobce pracoval, ani to, že jeho pracovní schopnosti byly omezené. Nesouhlasil s námitkovým posudkem, namítal, že závěr o předchozím posudkovém nadhodnocení nebyl jasně zdůvodněný, posudková lékařka vytrženě z kontextu vycházela pouze ze zprávy MUDr. Z. ze dne 23. 9. 2021, poukázal na další lékařské zprávy, které nebyly dostatečně vzaty v potaz, např. zprávu ze dne 15. 4. 2021 z VFN v Praze či zprávu praktického lékaře MUDr. M. ze dne 7. 12. 2021.
12. Žalobce přitom nevěděl, že bude v námitkovém řízení jeho stav znovu přezkoumán, proto žádné zprávy nemohl doložit, žalovaná si měla od žalobce i jinde vyžádat další informace o jeho zdravotním stavu, pokud měla za to, že došlo ke zlepšení, a nikoli na základě totožných podkladů snížit zpětně stupeň invalidity již jednou stanovený. Tvrdil, že nereagoval na výzvu žalované k doložení zpráv o jeho zdravotním stavu, neboť nevěděl, že žalovaná tuto otázku v rámci námitkového řízení přezkoumává, nebyl o tom žalovanou poučen. Nyní proto doložil další relevantní podklady, které navrhl k důkazu, tj. operační protokol z FN Motol ze dne 11. 1. 2021, kdy byl nádor hodnocen jako Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

inoperabilní (invazivní karcinom žaludku T4b), následně byla indikovaná paliativní péče - viz nález ze dne 4. 2. 2021 z VFN Praha, dále propouštěcí zprávu z FN Motol ze dne 14. 1. 2021 a propouštěcí zprávu z nemocnice St. Elisabethen ve Frankfurtu nad Mohanem ze dne 4. 3. 2021 s překladem do češtiny, zprávu ze dne 15. 4. 2021 VFN v Praze, navrhl výslech žalobce a jeho manželky. Důsledkem těchto zákroků, které žalobci zachránily život, jsou těžká funkční omezení, dopad po dlouhé chemoterapii – zejména neuropatie končetin, celkové oslabení organismu a celková únava, problémy s trávením; to vše má vliv na jeho pracovní schopnost. Hodnocení v námitkovém posudku dle kapitoly II., oddílu A, položky 1c) nebylo dostatečně odůvodněno, jeho stavu lépe odpovídalo hodnocení dle položky 1e), což bylo v souladu s operačním protokolem ze dne 11. 1. 2021, kdy byl zhoubný novotvar ve stadiu IV. Požadoval přezkoumání svého zdravotního stavu Posudkovou komisí Ministerstva práce a sociálních věcí, a to ke dni 1. 9. 2021.

13. Navrhl, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno a věc byla žalované vrácena k dalšímu řízení a aby bylo žalobci přiznáno právo na náhradu nákladů řízení.
14. Ve vyjádření ze dne 26. 6. 2023 žalobce zopakoval své námitky ohledně předchozího posouzení jeho zdravotního stavu, uvedl, že v poslední době se jeho zdravotní stav zhoršil, přibýly další zdravotní komplikace, pro Posudkovou komisi přiložil lékařské zprávy MUDr. Z. ze dne 25. 3. 2021, z metabolické ambulance z 31. 3. 2021, RTG nález ze dne 22. 5. 2023, zprávy z VFN v Praze Klinika tuberkulózy a respiračních nemocí ze dne 2. 6. 2023 a 6. 6. 2023, zprávu MUDr. M. ze dne 6. 6. 2023, zprávu MUDr. Z. ze dne 8. 6. 2023.
15. Ve vyjádření ze dne 8. 1. 2024 žalobce nesouhlasil se stanoviskem žalované, jedinou nespornou skutečností je, že povolení k trvalému pobytu v ČR mu bylo uděleno až v roce 2010. Napadené rozhodnutí považoval za nepřezkoumatelné, žalovaná své důvody uvedla až ve vyjádření, nikoli v samotném rozhodnutí, což je nepřípustné. K rozsudku NSS č.j. 6 Ads 56/2009-52 uvedl, že se na případ žalobce nevztahuje, neboť vykládal Dohodu mezi ČSR a SSSR o sociálním zabezpečení, která v době žádosti žalobce již neplatila.
16. Nesouhlasil s tím, že byl ke dni 31. 12. 2008 trvalým pobytem v Rusku, žalovaná vycházela pouze z formuláře RU 3/CZ 202, nehodnotila další podklady ve spise, ze kterých vyplývá opak, tj. Rozhodnutí Penzijního fondu Ruské federace ze dne 16. 8. 2022 č.j. X, formulář RU 1/CZ001 strana 4 v bodě 7. V tomto smyslu dále poukázala na rozhodnutí Penzijního fondu Ruské federace ze dne 16. 8. 2022 č.j. X přiložené k žalobě a na doklad o daňovém domicilu (přiložil k vyjádření), dle kterého jej měl žalobce ke dni 31. 12. 2008 na území ČR. Z toho dovozoval, že žalobce ke dni 31. 12. 2008 trvalé bydliště v Rusku již neměl a měl jej v České republice. Žalobce nebyl při podání žádosti nijak poučen, ani formuláře poučení neobsahovaly, tyto formuláře navíc používají nesprávný pojem „trvalý pobyt“, i když čl. 30 odst. 3 Smlouvy uvádí „trvalé bydliště“.
17. Žalobce se teprve z vyjádření žalované k žalobě dozvěděl, že údajně nesplňuje podmínku nevlastnění dokladu o odhlášení z Ruské federace, žalobci nelze klást k tíži, že tento doklad nedoložil, když se o něm napadené rozhodnutí vůbec nezmiňuje, žalovaná žalobce nepoučila, že má takový doklad doložit, ani jej nevyzvala k odstranění vad žádosti, jak je v řízení o žádosti povinna. Podoba odhlášení není nikde stanovena, podle žalobce rozhodnutí Penzijního fondu Ruské federace ze dne 16. 8. 2022 č.j. X přiložené Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

k žalobě potvrzuje, že žalobce ke dni 31. 12. 2008 trvalé bydliště v Ruské federaci evidované neměl. Žalobce přitom v řízení nemohl vědět, že je takový doklad potřebný.

18. Měl za to, že trvalé bydliště podle čl. 30 odst. 3 Smlouvy neznámá povolení k trvalému pobytu, rozsudek NSS č.j. 6 Ads 56/2009-52 se na daný případ nevztahuje, týká se předchozí Dohody, kde platila podmínka souhlasu s přesídlením, Smlouva a Ujednání však tento požadavek nepřevzaly, podle nové úpravy tedy již nelze vykládat pojem trvalé bydliště jako povolení k trvalému pobytu, žalobce požádal o invalidní důchod již za platnosti Smlouvy, vztahuje se pak něj pouze Smlouva a Ujednání.
19. Vyjádřil se též k Posudku MPSV, který považoval za přesvědčivější než námitkový posudek. I když se stále domníval, že jeho zdravotní stav odpovídal spíše invaliditě třetího stupně, z důvodu svého špatného současného zdravotního stavu již nedokládal další důkazy ani znalecký posudek. V každém případě měl za to, že je třeba napadené rozhodnutí zrušit, i s ohledem na odlišné posouzení invalidity ze strany Posudkové komise.

III. Vyjádření žalované

20. Žalovaná ke zhodnocení doby pojištění žalobce na území ČR před 1. 1. 2009 poukázala na čl. 30 odst. 3 Smlouvy a na čl. 13 odst. 1 a 2 Ujednání, dle kterých je pro zápočet dob pojištění před 1. 1. 2009 určujícím kritériem trvalé bydliště pojištěnce, platí domněnka státu občanství dle čl. 13 Ujednání. Žalobce v žádosti o invalidní důchod ze dne 25. 10. 2021 uvedl, že žádá o invalidní důchod jak z České republiky, tak z Ruské federace, trvalý pobyt v ČR má od roku 2010 a doklad o odhlášení z Ruské federace nevlastní. Ve formuláři RU 3/CZ 202 uvedl v bodě 2. 9 jak adresu trvalého pobytu ke 31. 12. 2008 v Ruské federaci, tak v České republice, žádost podepsal. Dle Potvrzení o povolení k trvalému pobytu cizince na území ČR Ministerstva vnitra ze dne 8. 9. 2010 byl žalobci udělen trvalý pobyt na území ČR v roce 2010. Z toho dovodila, že mezi účastníky není sporné, že ke dni 31. 12. 2008 byl žalobce trvalým pobytem na území Ruské federace, nevlastní doklad o odhlášení z Ruské federace, trvalý pobyt v ČR mu byl udělen až v roce 2010.
21. Uvedla, že Smlouva vstoupila v platnost ke dni 1. 11. 2014 po šesti letech bezesmluvního stavu, který trval od výpovědi bývalé smluvní úpravy, tj. Dohody mezi Československou republikou a SSSR o sociálním zabezpečení, publikovaná pod č. 116/1960 Sb. (dále též „Dohoda“), jejíž platnost skončila dne 31. 12. 2008 a jejímž kritériem bylo „přesídlení“, které je dle judikatury NSS (rozsudek NSS č.j. 6 Ads 56/2009-52) vykládáno jako získání trvalého pobytu na území ČR, což bylo zásadní pro určení způsobu výpočtu starobního důchodu. Při posuzování podmínek nároku žalobce na invalidní důchod podle českých právních předpisů při aplikaci Smlouvy tak žalovaná vycházela ze shora uvedené judikatury, a tedy z toho, že žalobce byl trvalým bydlištěm (pobytem) na území ČR až v roce 2010. Ze spisového materiálu vyplývá, že žalobce byl ke dni 31. 12. 2008 trvalým bydlištěm v Ruské federaci a doklad o odhlášení nevlastnil, žalovaná jej tak po něm již dále nepožadovala. Z toho plyne, že žalobce byl ke dni 31. 12. 2008 pobytem na území Ruské federace, a proto podle čl. 30 odst. 3 Smlouvy vezme dobu jeho pojištění před 1. 1. 2009 do úvahy ruský nositel pojištění. Námitku žalobce do zhodnocení doby pojištění do 31. 12. 2008 proto považovala za irelevantní.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

22. K námitce nezákonného postupu, co do snížení stupně invalidity ze třetího na první, i když v námitkách nenamítal posouzení jeho zdravotního stavu, uvedla, že ve smyslu § 88 odst. 4 věta třetí zákona č. 582/1991 Sb. je rozhodnutí napadené námitkami přezkoumáváno v plném rozsahu, správní orgán není vázán podanými námitkami. Na řízení o námitkách se nepoužije § 90 odst. 3 správního řádu. Žalovaná tak postupovala zcela v souladu se zákonem.
23. Poukázala na § 39 odst. 4 zákona č. 155/1995 Sb., v otázce posouzení nároku na dávku důchodového pojištění podmíněné dlouhodobě nepříznivým zdravotním stavem je žalovaná vázána posudkem lékaře Okresní správy sociálního zabezpečení, v rámci řízení o námitkách pak svým lékařem, jedná se o otázku odbornou vyžadující znalosti z oboru medicíny a posudkového lékařství. V námitkovém řízení byl vypracován posudek ze dne 31. 10. 2022, který dle žalované splňuje požadavek úplnosti, celistvosti a přesvědčivosti.
24. Ve smyslu § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb. v soudním řízení navrhla důkaz posudkem Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí.
25. **Žalovaná měla za to, že její postup byl v souladu se Smlouvou a s právními předpisy, navrhla zamítnutí žaloby.**

IV. Obsah správního spisu

26. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce dne 25. 10. 2021 podal žádost o invalidní důchod, a to od vzniku nároku, uvedl, že žádá o invalidní důchod jak z České republiky, tak z Ruské federace, trvalý pobyt v České republice má od r. 2010 a doklad o odhlášení z Ruské federace nevlastní.
27. Dle posudku PSSZ-LPS pro Prahu 21 ze dne 18. 1. 2022 č.j. LPS/2021/1890-JZM_CSSZ (dále též „prvostupňový posudek“) posudková lékařka dospěla k závěru, že žalobce je invalidní, jde o invaliditu třetího stupně, neboť z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu jeho pracovní schopnost poklesla o 70 %, postižení žalobce hodnotila dle kapitoly II., odd. A, položky 1e) přílohy k vyhlášce č. 359/2009 Sb., kterou se stanoví procentní míry poklesu pracovní schopnosti a náležitosti posudku o invaliditě a upravuje posuzování pracovní schopnosti pro účely invalidity (vyhláška o posuzování invalidity) (dále jen „Vyhláška“), datum vzniku invalidity je 23. 9. 2021, procentní míra poklesu pracovní schopnosti se dle § 3 a 4 vyhlášky nemění, doba platnosti posudku je 31. 8. 2023. Je uvedeno, že jde o stav po gastrektomii s lymfatektomií pro Ca žaludku, dg 2/2020, stp. Op. Cysty pravé ledviny, DM II. typu na dietě, hypertenze, polyneuropatie. Jedná se o nádorové onemocnění, pokračuje léčba včetně lázní, v současnosti jde o zvlášť těžké postižení.
28. Součástí spisu je i formulář pro komunikaci č. RU 1/CZ 001 – sdělení informací, doručený žalované dne 13. 9. 2022, vyplněný ruskou stranou v ruštině, u kterého však není uveden jeho překlad do češtiny (obsahuje pouze tužkou psané vpisky v českém jazyce). Obdobně se ve spise nachází formulář č. RU 2/CZ 205 – potvrzení o době pojištění, s přílohou číslo 1460690, pouze v ruském jazyce, překlad těchto písemností do češtiny není ve spise obsažen.
29. Ve formuláři RU 3/CZ 202, který je dvojjazyčný, žalobce uvedl v bodě 2. 9, že měl adresy trvalého pobytu k 31. 12. 2008 jak v Ruské federaci, tak v České republice, obě adresy uvedl.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

30. Dle potvrzení Ministerstva vnitra ze dne 8. 9. 2010 č.j. OAM-7664-7/TP-2010 žalobce získal povolení k trvalému pobytu na území ČR a bylo mu přiznáno právní postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta v ES na území, datum povolení k trvalému pobytu není čitelné, je čitelný pouze rok 2010.
31. Rozhodnutím ze dne 19. 5. 2022 č.j. X (prvostupňové rozhodnutí) správní orgán I. stupně rozhodl ve věci žádosti žalobce o invalidní důchod tak, že podle ust. § 38 písm. a) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 155/1995 Sb.“) se od 23. 9. 2021 přiznává invalidní důchod pro invaliditu třetího stupně, který činí 7 533 Kč měsíčně, přičemž se od 1. 1. 2022 zvyšuje na 8 235 Kč měsíčně a od června 2022 zvyšuje na 8 591 Kč. Správní orgán I. stupně zde vyšel z prvostupňového posudku, dle kterého byl žalobce od 23. 9. 2021 uznán invalidním pro invaliditu třetího stupně s poklesem míry pracovní schopnosti 70 %. Dále uvedl, že důchod byl přiznán pouze za českou dobu pojištění, když rozhodnutí o nároku na ruský důchod je v kompetenci pouze ruského nositele pojištění a pokud budou potvrzeny doby zaměstnání v Rusku, bude znovu rozhodnuto i o výši invalidního důchodu. Nedílnou součástí byl osobní list důchodového pojištění ze dne 20. 4. 2022, kde byly doby pojištění od 1. 6. 2006 do 31. 12. 2008 označeny ručně psanou poznámkou jako ruské („RUS“).
32. Žalobce podal proti prvostupňovému rozhodnutí dne 15. 6. 2022 námitky, ve kterých uvedl, že skutečná doba jeho pojištění v Česku je mnohem delší, nebyly zohledněny doby od 1. 6. 2006 do 31. 12. 2008, kdy pracoval v X, přiložil celkový přehled dob pojištění, namítal, že nebylo zohledněno ani jeho studium na X od 1. 9. 2003 – do 30. 9. 2006, přiložil potvrzení o studiu a kopii diplomu. Dále uvedl, že od 1. 9. 2021 má pracovní úvazek a pojištění, které nebylo vzato do úvahy při výpočtu invalidního důchodu.
33. Dle recenzního stanoviska ze dne 5. 9. 2022 MUDr. Z. V. nelze prvostupňový posudek považovat za úplný a přesvědčivý a je dán důvod k vypracování nového posudku o invaliditě.
34. Žalobce byl přípisem ze dne 13. 9. 2022 informován Oddělením lékařské posudkové služby žalované, že jí byly postoupeny námitky žalobce, žalobce byl vyzván, aby předložil případné další důkazy, podklady či lékařské zprávy, které dokumentují jeho zdravotní stav, a to ve lhůtě do 29. 9. 2022 s tím, že je mu současně dáována možnost se s těmito podklady seznámit dle § 36 správního řádu, byl informován, že následně bude jeho zdravotní stav posouzen pověřeným lékařem. Žalobce byl též v e-mailu ze dne 4. 10. 2022 informován referentkou oddělení lékařské posudkové služby, že v námitkovém řízení bude posouzen jeho zdravotní stav, kdy na tomto základě žalovaná vydá nové rozhodnutí.
35. Dle osobního listu důchodového pojištění ze dne 20. 12. 2022 byly doby pojištění od 15. 12. 1986 do 31. 12. 2008 označeny jako ruské.
36. Dle posudku č.j. LPS/2022/1056-NR-PRH_CSSZ ze dne 31. 10. 2022 MUDr. J. V. (tj. námitkový posudek) bylo shledáno, že z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu poklesla pracovní schopnost žalobce o 40 %, jde u něj o invaliditu prvního stupně, den vzniku invalidity je 1. 9. 2021, doba platnosti posudku byla trvale, procentní míra poklesu pracovní schopnosti se dle § 3 a 4 vyhlášky nemění, zdravotní postižení bylo hodnoceno dle kapitoly II., oddíl A, položky 1., písm. c) přílohy k Vyhlášce, kde je uvedeno funkční postižení u stavů v remisi, kdy přetrvává porucha funkce orgánu nebo

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

systému, která je do poloviny plné poruchy funkce. V posudku je uvedeno, že žalobce v námitkách nerozporoval uznaný stupeň invalidity, ani datum jejího vzniku, avšak rozporoval správnost uvedené doby pojištění. Rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu je onkologické onemocnění, jde o karcinom žaludečního těla, dle doloženého onkologického nálezu z 9/2021 dle PET/CT nebyla zjištěna recidiva onemocnění, jako komplikace chemoterapie je prokázána emg vyšetřením polyneuropatie končetin. Shledala, že prvoinstanční posouzení bylo posudkově nadhodnoceno, funkční postižení bylo bez podstatného vlivu na pracovní schopnost, posuzovaný byl od 1. 9. 2021 pracovním zařazen (home-office), následně vystavena PN pouze pro balneoterapii v listopadu 2021. Invalidita byla uznána s datem vzniku následující den po ukončení pracovní neschopnosti. Odůvodněno, proč žalobce nesplňuje kritéria kapitoly II, oddíl A, položky 1e) přílohy k Vyhlášce. Žalobci byl posudek doručen dne 14. 11. 2022.

37. Dle záznamu z jednání o posouzení zdravotního stavu ze dne 31. 10. 2022 mj. žalobce uplatnil námitky proti prvostupňovému rozhodnutí a navrhoval znovu přezkoumat zdravotní stav.
38. V napadeném rozhodnutí ze dne 4. 1. 2023 žalovaná vyšla z námitkového posudku o invaliditě ze dne 31. 10. 2022, shrnula jeho podklady, skutková zjištění učiněná v posudku včetně hodnocení dle přílohy k Vyhlášce, a dále jeho závěry, z posudku obsáhle citovala, konstatovala, že předchozí posouzení bylo posudkově nadhodnoceno, neboť funkční postižení je bez podstatného vlivu na pracovní schopnost, žalobce je od 1. 9. 2021 pracovním zařazen, práci vykonává z domova. Odkázala na příslušnou právní úpravu (§ 38, a § 39 odst. 1, 2 a § 40 odst. 1 a 2 zákona č. 155/1995 Sb. a § 2 odst. 3 Vyhlášky), vzhledem k tomu, že po přezkoumání zdravotního stavu činí míra poklesu pracovní schopnosti žalobce 40 %, dospěla k závěru, že byly splněny podmínky pro invaliditu prvního stupně, proto prvostupňové rozhodnutí odpovídajícím způsobem změnila. Zabývala se potřebnou dobou pojištění před vznikem invalidity (1. 9. 2021), u žalobce ve věku 60 let byla potřebná doba pojištění 5 let v rozhodné období 10 let před vznikem invalidity, tuto dobu žalobce získal a nárok mu vznikl. Aplikovala též článek 30 odst. 3 Smlouvy, kdy uvedla, že žalobce měl ke dni 31. 12. 2008 trvalý pobyt na území Ruské federace, trvalý pobyt na území ČR získal v roce 2009, proto veškeré doby pojištění získané žalobcem do 31. 12. 2008 byly zhodnoceny ruským nositelem pojištění. Poukázal na čl. 16 odst. 1 Smlouvy, vyšel z toho, že žalobce v období od roku 1978 do roku 2008 získal v ruském systému důchodového pojištění celkem 27 roků a 236 dnů, provedl výpočet invalidního důchodu. K námitkám žalobce ohledně doby pojištění od 1. 6. 2006 do 31. 12. 2008 uvedl, že doba pojištění do 31. 12. 2008 mu byla pro účely výpočtu invalidního důchodu pro invaliditu prvního stupně hodnocena jako ruská doba pojištění, za kterou byl dosazen PDIV; invalidita vznikla dne 1. 9. 2021, rozhodným obdobím pro stanovení osobního vyměřovacího základu je podle § 18 odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb. období od roku 1986 -2020, vyměřovací základ je zhodnocen do 31. 12. 2020 (tj. kalendářním rokem, který bezprostředně předchází roku přiznání invalidního důchodu).

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

39. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s.r.s.), a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu ke dni Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). Po provedeném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba je důvodná.

40. K projednání dané věci nařídil soud ústní jednání, které se konalo dne 19. 1. 2024, a to vzhledem k tomu, že v řízení bylo prováděno dokazování. Žalobce i žalovaná při jednání setrvali na svých stanoviscích, ohledně prohlášení manželky žalobce, které bylo soudu doručeno dne 18. 1. 2024, žalobce uvedl, že jej k důkazu nenavrhuje.
41. Soud se nejprve zabýval námitkami žalobce týkajícími se posouzení jeho zdravotního stavu.
42. Podle ust. § 38 zákona č. 155/1995 Sb. *pojištěnec má nárok na invalidní důchod, jestliže nedosáhl věku 65 let nebo důchodového věku, je-li důchodový věk vyšší než 65 let, a stal se a) invalidním a získal potřebnou dobu pojištění, pokud nesplnil ke dni vzniku invalidity podmínky nároku na starobní důchod podle § 29, popřípadě, byl-li přiznán starobní důchod podle § 31, pokud nedosáhl důchodového věku, nebo b) invalidním následkem pracovního úrazu.*
43. Ustanovení § 39 zákona č. 155/1995 Sb. upravuje 3 stupně invalidity z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu. Jestliže pracovní schopnost pojištěnce poklesla nejméně o 35 %, avšak nejvíce o 49 %, jedná se o invaliditu I. stupně. Pokud se jedná o pokles pracovní schopnosti nejméně o 50 %, avšak nejvíce o 69 %, jedná se o invaliditu II. stupně a dále v případě poklesu nejméně o 70 % se jedná o invaliditu III. stupně.
44. Podle § 3 Vyhlášky v případě, že příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu pojištěnce je více zdravotních postižení a v důsledku působení těchto zdravotních postižení je pokles pracovní schopnosti pojištěnce větší, než odpovídá horní hranici míry poklesu pracovní schopnosti určené podle rozhodující příčiny dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu, lze tuto horní hranici zvýšit až o 10 procentních bodů. (odst. 1) V případě, že dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav pojištěnce má takový vliv na jeho schopnost využívat dosažené vzdělání, zkušenosti a znalosti, na schopnost pokračovat v předchozí výdělečné činnosti nebo na schopnost rekvalifikace, že pokles pracovní schopnosti pojištěnce je větší, než odpovídá horní hranici míry poklesu pracovní schopnosti u příčiny, popřípadě rozhodující příčiny dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu, lze tuto horní hranici zvýšit až o 10 procentních bodů. (odst. 2).
45. Správní orgán není sám oprávněn zkoumat, zda a k jakému datu se žadatel stal invalidním, správní rozhodnutí o nároku na invalidní důchod, případně jeho změně, je tak závislé především na odborném lékařském posouzení (viz ust. § 8 odst. 7, 8, 9 zákona č. 582/1991 Sb.). Správní orgán je pouze oprávněn a zároveň též povinen vyhodnotit, zda lékařský posudek, ze kterého při posouzení nároku na invalidní důchod vychází, splňuje požadavky na úplnost a přesvědčivost.
46. Na základě ust. § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb. zdravotní stav a pracovní schopnost občanů pro účely přezkumného řízení soudního ve věcech důchodového pojištění a pro účely odvolacího řízení správního (tzn. námitkového řízení) posuzuje Ministerstvo práce a sociálních věcí, pokud napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě posudku okresní správy sociálního zabezpečení; za tím účelem zřizuje jako své orgány posudkové komise. V takovém posudku odborné lékařské komise se pak hodnotí celkový zdravotní stav,

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

dochované pracovní schopnosti pojištěnce a zaujímají se v něm též posudkové závěry o invaliditě a jejím vzniku.

47. V projednávaném případě žalobce v části žalobních námitek zpochybňoval závěry žalované týkající se hodnocení jeho invalidity a zdravotního stavu, které vycházelo z námitkového posudku ze dne 31. 10. 2022.
48. S ohledem na to soud nechal vypracovat posudek Posudkovou komisí Ministerstva práce a sociálních věcí České republiky v Praze. Posudková komise soudu předložila posudek ze dne 18. 7. 2023, evidenční číslo SZ/2023/1296-PH-20 (dále jen „Posudek MPSV“), který soud provedl při jednání jako důkaz. Soud sám přitom není oprávněn zdravotní stav žalobce zkoumat a činit samostatné závěry o invaliditě a jejím vzniku.
49. Posudek MPSV byl vypracován komisí ve složení předseda komise MUDr. JUDr. J. Š., Ph.D., další lékař MUDr. D. A. s odborností interní lékařství. Z posudku vyplývá, že komise vycházela ze spisové dokumentace ČSSZ, ze soudního spisu včetně žaloby a doložených lékařských nálezů, z vyžádané dokumentace Onkologické kliniky VFN v Praze, bylo též provedeno vyšetření žalobce při jednání komise, žalobce byl jednání komise přítomen, nebyl s posudkovým závěrem seznámen. Dle výroku k datu vydání napadeného rozhodnutí byl invalidní podle § 39 odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb., šlo o invaliditu druhého stupně, šlo o pokles pracovní schopnosti z důvodu dlouhodobě nepříznivého pracovního stavu nejméně o 50 %, nedosahoval však více než 69 %, vznik invalidity ke dni 24. 6. 2021, doba platnosti do 31. 12. 2024. Byl uveden diagnostický souhrn, a to: karcinom žaludku dg 10/2020, sideropenická anemie, neuropatie, neoadjuvantní chemoterapie 10/2020-12/2020, stp explorativní laparotomii 11. 1. 2021 FN Motol, stav po gastrektomii, distální ezofagektomii, lymfadenektomii en bloc, omentektomii, splenektomii 2/2021 Německo, adjuvantní chemoterapie do 20. 5. 2021, diabetes mellitus II. typu, stav po Covid 19 v 9/22, arteriální hypertenze, hypercholesterolemie, thyroditida, elevace TSH – v dispenzarizaci endokrinologie, ostruha patní kosti, stav po operaci parapelvické cysty pravé ledviny, polyp caeca, hemeroidy dle vyšetření 4/23, suspekce na tumor či metastatický proces 6/23. V Posudku MPSV byly podrobně popsány subjektivní potíže žalobce a jeho současné pracovní aktivity, dále jeho pracovní anamnéza, kdy od r. 2009 pracuje pro X a.s. jako specialista pro rizikové modely na plný úvazek, pracuje z domova, je uvedena současná medikace. Jsou shrnuty posudkově významné lékařské nálezy a jejich obsah, zejména zprávy z onkologie a též zprávy založené žalobcem do soudního spisu a při jednání komise, jsou uvedeny závěry vyšetření žalobce při jednání komise. Komise uvedla, že zkoumala i nově doloženou dokumentaci, avšak pouze z hlediska vztahu k datu vydání napadeného rozhodnutí (k čemuž se vztahuje celé posouzení komise). V posudkovém zhodnocení komise shledala, že hlavní příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu byl karcinom žaludku, šlo o zdravotní postižení dle kapitoly II., oddíl A, položka 1c) přílohy k Vyhlášce, pro které byla míra poklesu pracovní schopnosti stanovena na 45 %, tedy na horní hranici dané položky, přičemž pro další onemocnění (diabetes mellitus) komise navýšila dle § 3 odst. 1 Vyhlášky pokles pracovní schopnosti o 5 % na celkových 50 %. Uvedla, že posuzovaný prodělal velmi rozsáhlý operační zákrok (totální gastrektomie, distální ezofagektomie, lymfadenektomie en bloc, omentektomie, splenektomie) dne 16. 2. 2021 v zahraničí poté, co byl nález v české nemocnici označen za inoperabilní, prodělal chemoterapii, a to do 20. 5. 2021, stav byl komplikován vedlejšími účinky provedeného zákroku a chemoterapie, referována byla nutriční péče, Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

byl vyšetřován i pro polyneuropatii. Na str. 12 komise odůvodnila, proč i při práci žalobce na plný úvazek a hodnocení funkční výkonnosti dle dokumentace onkologie na úrovni 0-1 (což odpovídá nejnižším stupňům postižení funkčních schopností) hodnotila na horní hranici aplikované položky Vyhlášky a dokonce s navýšením dle § 3 Vyhlášky, poukazovala na mimořádnost daného případu, dále na vysokou motivovanost žalobce se zkušenostmi ceněnými zaměstnavatelem. Dále podrobně odůvodnila, proč nebylo možné hodnotit dle kapitoly II. oddílu A položek 1d) či 1e) přílohy k Vyhlášce, kdy zejména tomu neodpovídalo hodnocení dle TNM klasifikace zpráv Onkologické kliniky VFN. Stran neuropatie nešlo o takové závažné projevy, které by byly reprezentovány postižením na úrovni těžších paretických postižení, takového postižení funkce i s jemnou motorikou, která by neumožňovala kancelářskou práci, byť s přestávkami. Komise nicméně hodnotila skutečnost, že k referované symptomatice byla zohledňována onkologická léčba (např. zpráva ze dne 2. 4. 2021) a dále bylo hodnoceno s předpokladem zvýšené únavnosti, přičemž stran výživy komise zohlednila předpoklad malnutrice v důsledku provedené operace (a jejího mimořádného rozsahu), ačkoli bylo třeba konstatovat, že v rámci fyzikálního vyšetření nebyl shledán obraz kachexie. Komise se odchýlila od předchozích posouzení ohledně data vzniku invalidity, které stanovila na 24. 6. 2021, a to zcela maximalisticky a hraničně, a to dle záznamu ve zdravotnické dokumentaci ve spojení s nálezem ze dne 22. 7. 2021, kdy již bylo možné předpokládat dostatečně ustálený stav při zdravotním postižení, které již bylo možné posoudit v rámci kritéria dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu; považovala za významné, že byla uvedena vyšetření PET/CT i endoskopické vyšetření, obě bez známky recidivy či posudkově významných komplikací, byla doporučena lázeňská léčba. K prvostupňovému posudku konstatovala, že absolvování lázeňské péče ještě není podkladem dostatečného naplnění položky 1e) či 1d) kapitoly II., oddílu A, i stran léčby a funkčního dopadu jak postižení, tak i vedlejších účinků léčby (zejména aktivní onkologické léčby) je hodnoceno v rámci uvažovaného časového horizontu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu, v prvostupňovém posudku nenalezla vyjádření, vůči kterému by se mohla vymezit. Zdůraznila, že oproti prvostupňovému posudku a námitkovému posudku měla komise k dispozici s časovým odstupem více informací. Shledala, že posuzovaný byl schopen vykonávat výdělečnou činnost v souhrnu jen s podstatně menšími nároky tělesné schopnosti a v podstatně menším rozsahu a intenzitě.

50. Požadavky na kvalitativní stránku posudku jsou stanoveny judikaturou Nejvyššího správního soudu, např. v rozsudku ze dne 25. 1. 2019 č.j. 8 Ads 138/2017-40 k tomu NSS uvedl, že: *„Posudek posudkové komise je zpravidla rozhodujícím důkazem při posouzení správnosti a zákonnosti přezkoumávaného rozhodnutí. I proto je nezbytné, aby splňoval požadavek úplnosti, celistvosti a přesvědčivosti a aby se vypořádal se všemi rozhodujícími skutečnostmi. Posudkový závěr by tedy měl být náležitě zdůvodněn, aby byl přesvědčivý i pro soud, který nemá, a ani nemůže mít, odborné lékařské znalosti, na nichž posouzení závisí především. Případné chybějící či nepřesně formulované náležitosti posudku, jež způsobují jeho nepřesvědčivost či neúplnost, nemůže soud nahradit vlastní úvahou, jelikož pro to, na rozdíl od posudkové komise, nemá potřebné medicínské znalosti (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2009, č. j. 4 Ads 19/2009 - 38).“*
51. Soudu tak nepřísluší hodnotit lékařské posudky, ani posudky posudkových komisí, z odborného hlediska, neboť k tomu nemá příslušné znalosti, stejně tak nemůže odborně Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

hodnotit ani podklady, ze kterých posudky vycházejí. Soud tudíž nemůže sám přímo přezkoumat, zda zdravotní postižení žalobce bylo správně kvalifikováno dle odpovídající položky přílohy k Vyhlášce. Soud může posudky hodnotit pouze z hlediska jejich celistvosti a přesvědčivosti, přičemž Posudek MPSV v tomto směru považuje za úplný a dostatečný, komise v něm hodnotila zdravotní stav žalobce komplexně a v jeho vývoji, vycházela z komplexní zdravotnické dokumentace, ze soudního spisu včetně lékařských nálezů doložených žalobcem, a to i z novější doby, žalobce přizvala na jednání komise, dotázala se jej na jeho subjektivní potíže, celkový stav a pracovní vytížení, provedla přímo vyšetření žalobce při jednání komise, jehož výsledky v posudku popsala, přítomna byla i manželka žalobce a jeho právní zástupkyně. Zohlednila pracovní anamnézu žalobce a její vývoj, kdy v současnosti byl posuzována jako specialista pro rizikové modely, pečlivě vyhodnotila dopad zdravotního postižení žalobce na jeho pracovní schopnost, kdy i při práci na plný úvazek přesvědčivě vysvětlila, proč hodnotila pokles pracovní schopnosti celkovou mírou 50 %, což odpovídá invaliditě druhého stupně. Podrobně vysvětlila, z jakých důvodů hodnotila zdravotní postižení žalobce dle kapitoly II., oddílu A, položky 1 c) přílohy k Vyhlášce a proč nebyla splněna kritéria vyšších položek, kdy se konkrétně zabývala klasifikací učiněnou ze strany onkologické kliniky včetně operačního protokolu ze dne 14. 1. 2021 a dalších zpráv, které zohledňovaly i výsledky operace provedené ve Frankfurtu nad Mohanem. Zhodnotila též důsledky uvedené operace a následné chemoterapie a též další zdravotní postižení žalobce, kdy pro diabetes mellitus navýšila maximálně zvolenou hranici 45 % o dalších 5 % dle § 3 odst. 1 Vyhlášky. Komise též věcně a přesvědčivě odůvodnila odlišně stanovené datum invalidity, které oproti předchozím posudkům shledala již ke dni 24. 6. 2021. Vyjádřila se k prvostupňovému posouzení, které nepovažovala za dostatečné a správně odůvodněné, ve vztahu k námitkovému posudku lze konstatovat, že Posudková komise MPSV hodnotila zdravotní stav podle stejné položky (tj. kapitoly II., oddílu A, položky 1 c), nicméně jak sama komise konstatovala, její posouzení bylo mnohem podrobnější, neboť měla k dispozici mnohem více lékařských zpráv. K tomu soud konstatuje, že v námitkovém posudku jsou v návaznosti na operační řešení ve Frankfurtu dne 16. 2. 2021 uvedeny pouze velmi stručně dvě zprávy, a to z onkologie ze září 2021 a z neurologie ze září 2021, oproti tomu Posudek MPSV vychází z několika desítek lékařských zpráv, které cituje, rovněž komise sama žalobce vyšetřila, Posudek MPSV tak lze považovat za mnohem komplexnější.

52. Žalobce ani žalovaná k Posudku MPSV nezauli žádné výhrady, stejně tak soud jej považuje za dostatečný.
53. Soud neprováděl dokazování lékařskými zprávami, které žalobce založil do spisu, neboť Posudková komise MPSV měla tyto zprávy k dispozici, v posudku se s nimi vypořádala, soud sám nemůže zdravotní stav žalobce přezkoumávat. Ze stejných důvodů neprováděl soud k důkazu účastnický výsledek žalobce, ani výsledek jeho manželky, přičemž oba se jednání posudkové komise účastnili a měli možnost se u komise vyjádřit.
54. Z výše uvedeného plyne, že žalobce k datu vydání napadeného rozhodnutí splňoval podmínky pro přiznání invalidity, a to ve druhém stupni ve smyslu § 39 odst. 2 písm. b) zákona č. 155/1995 Sb., kdy datum vzniku invalidity bylo Posudkem MPSV stanoveno ke dni 24. 6. 2021. Z těchto důvodů je třeba napadené rozhodnutí, kterým byl žalobci invalidní důchod přiznán pouze v rozsahu prvního stupně invalidity a od pozdějšího data

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

(1. 9. 2021), považovat za nezákonné. Již z tohoto důvodu je dán důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 78 odst. 1 s.ř.s.

55. K dalším žalobním námitkám ohledně posouzení zdravotního stavu soud uvádí, že podle § 88 odst. 4 věta třetí zákona č. 582/1991 Sb. orgán sociálního zabezpečení přezkoumává rozhodnutí, proti němuž byly podány námitky, v plném rozsahu; není přitom vázán podanými námitkami. Z toho plyne, že i když žalobce v námitkách prvostupňové posouzení svého zdravotního stavu nezpochybňoval, byla žalovaná oprávněna v rámci plného přezkumu jeho zdravotní stav rovněž přezkoumat. Z tohoto pohledu není podstatné, že ve spise se nenachází metodický pokyn sekce ředitele sociálního pojištění č. 12/2018, neboť možnost přezkumu zdravotního stavu žalobce v námitkovém řízení vychází přímo z uvedeného zákonného ustanovení. K tomu srov. např. rozsudek NSS ze dne 15. 12. 2016 č.j. 9 Ads 32/2016-28. Rovněž tak nebylo vyloučeno, aby posudkový lékař v posudku vypracovaném v námitkovém řízení dospěl k odlišným závěrům ohledně stupně invalidity žalobce a data jejího vzniku, byť by to pro žalobce bylo méně výhodné. Lze též konstatovat, že žalobce byl přípisem ze dne 13. 9. 2022 č.j. LPS/2022/1056-NR-PRH_CSSZ přímo informován, že v námitkovém řízení bude jeho zdravotní stav znovu posouzen a byl též vyzván k doložení dalších lékařských zpráv v určené lhůtě, o novém posouzení zdravotního stavu a vypracování nového posudku byl též informován e-mailem ze dne 4. 10. 2022 (M. S.), nemůže tak nyní s úspěchem namítat, že nebyl informován o tom, že bude vypracován nový posudek. Žalobci byl též námitkový posudek doručen dne 14. 11. 2022, avšak ani poté do doby vydání napadeného rozhodnutí neuplatnil k tomuto posudku žádné námitky, ani nedoplnil další lékařské zprávy. V tomto směru tak soud pochybení správních orgánů neshledal.
56. V dalším okruhu námitek žalobce namítal nesprávné a nepřezkoumatelné vyhodnocení dob pojištění žalobce do 31. 12. 2008, zejména nesprávné vymezení pojmu „trvalé bydliště“.
57. Soud shledal, že napadené rozhodnutí je, co do vyhodnocení dob pojištění žalobce do 31. 12. 2008, zcela nepřezkoumatelné. V prvostupňovém rozhodnutí se k tomu pouze uvádí, že invalidní důchod byl přiznán pouze za českou dobu pojištění, aniž by bylo specifikováno, co se za tuto dobu považuje; dle připojeného osobního listu důchodového pojištění je uveden přehled dob pojištění od 1. 6. 2006 do 22. 9. 2021, kdy je pouze ručně vepsána poznámka „RUS“ u dob pojištění od 1. 6. 2006 do 31. 12. 2008; z takového odůvodnění tedy jasně nevyplývá, jaké doby pojištění správní orgán I. stupně považoval za „české“ a už vůbec není nijak vysvětleno, z jakých důvodů. Žalobce ve svých námitkách ze dne 15. 6. 2022 uvedl, že skutečná doba jeho pojištění v České republice je delší než od roku 2009, ve výpočtu dob pojištění nebyly zohledněné doby od 1. 6. 2006 do 31. 12. 2008, kdy žalobce pracoval v X jako specialista na rizikové modely na plný úvazek a byl pojištěn, nebylo zohledněno ani jeho prezenční studium na X od 1. 9. 2003 do 30. 9. 2006, navrhl, aby tyto doby pojištění byly vzaty do úvahy až do aktuálního času.
58. V napadeném rozhodnutí žalovaná poukázala na Smlouvu, konkrétně na čl. 30 odst. 3, který citovala, k tomu pouze uvedla, že žalobce měl k datu 31. 12. 2008 trvalý pobyt na území Ruské federace, trvalý pobyt v ČR získal v roce 2009, a proto veškeré doby pojištění získané do 31. 12. 2008 byly zhodnoceny ruským nositelem pojištění, k tomu doplnila, že doby pojištění do 31. 12. 2008 byly hodnoceny jako ruské doby pojištění.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

Toto stručné zdůvodnění však v daném kontextu nelze považovat za srozumitelné a dostačující, žalovaná totiž vůbec nevysvětlila, jak vyložila pojem „trvalé bydliště“ dle Smlouvy, jaké podmínky Smlouva stanovuje z hlediska možnosti posouzení dob pojištění jako českých nebo jako ruských, jak dospěla k závěrům, že měl žalobce k datu 31. 12. 2008 trvalý pobyt na území Ruské federace a trvalý pobyt v ČR získal od roku 2009 a jak je to relevantní z hlediska naplnění podmínek Smlouvy, neuvedla vůbec, jaké podklady ve spise v této souvislosti hodnotila, jaká zjištění z nich učinila a jak je vyhodnotila po právní stránce, ani není uvedeno, které podklady nebyly v dané věci shledány relevantní. K tomu soud uvádí, že teprve ve vyjádření k žalobě ze dne 6. 4. 2023 žalovaná popsala úvahy, kterými se při hodnocení věci řídila, popsala čl. 13 Ujednání a svůj výklad pojmu „trvalé bydliště“, jak posuzovala naplnění těchto podmínek v konkrétním případě žalobce a ze kterých podkladů vycházela. Není však přípustné, aby žalovaná tímto způsobem napravila nedostatky samotného napadeného rozhodnutí, které dostatečné odůvodnění neobsahuje; to je tak dalším důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů dle § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s.

59. Není přitom úkolem soudu ve správním soudnictví, aby chybějící úvahy a odůvodnění žalované zcela nahrazoval, to bude náležet žalované v navazujícím řízení. V této souvislosti však soud poukazuje na následující, kdy odkazuje též na závěry uvedené v rozsudku zdejšího soudu ze dne 29. 9. 2022 č.j. 19 Ad 6/2021-75 a v něm uvedenou judikaturu.
60. Podle čl. 30 odst. 3 smlouvy mezi Českou republikou a Ruskou federací o sociálním zabezpečení pod č. 57/2014 Sb. m. s.: *„Pro stanovení nároků na důchody a dávky podle této smlouvy se přihlédne také k dobám pojištění (zaměstnání), které byly získány před vstupem této smlouvy v platnost. Přitom doby pojištění (zaměstnání) získané do 31. prosince 2008 na území jedné ze smluvních stran vezme v úvahu ta smluvní strana, na jejímž území měla osoba k tomuto dni trvalé bydliště, avšak pouze v rozsahu, ve kterém nejsou tyto doby již zhodnoceny pro stanovení výše důchodu nebo dávky přiznané druhou smluvní stranou a za předpokladu, že daná osoba získala k uvedenému datu alespoň 1 rok pojištění podle právních předpisů smluvní strany, která má podle tohoto odstavce doby pojištění (zaměstnání) vzít v úvahu. Pokud nebude tato podmínka splněna, doby pojištění (zaměstnání) vezme v úvahu ta smluvní strana, podle jejížž právních předpisů byly skutečně získány.“*
61. Podle čl. 13 odst. 1 ujednání mezi Ministerstvem práce a sociálních věcí České republiky a Ministerstvem práce a sociální ochrany Ruské federace k provádění Smlouvy mezi Českou republikou a Ruskou federací o sociálním zabezpečení vyhlášené pod č. 58/2014 Sb. m. s.: *„Pro účely provádění Smlouvy se má za to, že pracovníci a jejich rodinní příslušníci legálně trvale bydlí nebo přechodně pobývají na území smluvních stran své státní příslušnosti, nepředloží-li doklady potvrzující trvalé bydliště nebo přechodný pobyt na území druhé smluvní strany a odhlášení z evidence na území smluvní strany své státní příslušnosti. Při tom legální trvalé bydliště nebo přechodný pobyt a odhlášení z evidence na území smluvních stran se posuzuje na základě dokladů a v souladu s postupem stanoveným právními předpisy příslušné smluvní strany. Ustanovení odstavce 1 tohoto článku se použijí také pro účely určení místa trvalého bydliště ke dni 31. prosince 2008 pro účely provádění článku 30 odstavce 3 Smlouvy.“*

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

62. Soud v první řadě zdůrazňuje, že je nutno striktně odlišovat pojem trvalé bydliště podle Smlouvy a Ujednání a faktické bydliště.
63. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 3. 2017, č. j. 1 Ads 330/2016-28, bod 21: *“Z citovaných ustanovení jasně vyplývá, že pro určení režimu dob pojištění do 31. 12. 2008 je rozhodné pouze místo trvalého bydliště pracovníka. Další skutečnosti (místo výkonu práce, právní řád, kterým se v té době řídily související vztahy, respektive otázka, kde pracovník odváděl pojistné na sociální zabezpečení) jsou proto irelevantní. Zjišťování místa trvalého bydliště dále rozvádí článek 13 ujednání, který konkrétně zavádí domněnku místa trvalého bydliště ve státě, jehož je pracovník příslušníkem. Vyvrátit ji lze předložením dokladů o trvalém bydlišti na území druhé smluvní strany a o odhlášení z evidence na území smluvní strany své státní příslušnosti.“* (podtržení doplněno soudem). Z toho je jednoznačně zřejmé, že místo trvalého bydliště je rozhodným kritériem, které je třeba prověřovat u všech dob pojištění získaných do 31. 12. 2008. Článek 13 Ujednání toto místo pro účely Smlouvy definuje, proto se podle něj postupuje ve všech těchto případech.
64. Je třeba upozornit, že dle judikatury není vyloučeno, aby žadatel měl hlášený pobyt na více místech, k tomu např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2018, č. j. 8 Ads 163/2017-39 či ze dne 28. 6. 2018, č. j. 5 Ads 212/2016-36, dle kterého: *„Z citovaných ustanovení tedy vyplývá, že pro určení režimu dob pojištění do 31. 12. 2008 je rozhodné pouze místo trvalého bydliště pracovníka, a to právě ke dni 31. 12. 2008 (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 3. 2017, č. j. 9 Ads 228/2016 – 28, či ze dne 30. 3. 2017, č. j. 1 Ads 330/2016 – 28, všechna zde citovaná rozhodnutí zdejšího soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). Pro určení místa trvalého bydliště přitom zavádí čl. 13 prováděcího ujednání domněnku místa trvalého bydliště ve státě, jehož byl pracovník k rozhodnému datu příslušníkem, kterou lze vyvrátit pouze předložením dokladů o trvalém bydlišti na území druhé smluvní strany a zároveň o odhlášení z evidence na území smluvní strany své státní příslušnosti. Na základě výše uvedeného tak Nejvyšší správní soud ve shodě s krajským soudem dospěl k závěru, že žalovaná nemohla zohlednit doby pojištění získané stěžovatelem do 31. 12. 2008, ačkoli byly získány na území ČR, neboť podle čl. 30 odst. 3 Smlouvy tyto doby má vzít v úvahu ta strana Smlouvy, na jejímž území měl stěžovatel k rozhodnému dni trvalé bydliště, jak je vymezeno pro účely Smlouvy v čl. 13 prováděcího ujednání. Vzhledem k tomu, že ke dni 31. 12. 2008 byl stěžovatel hlášen k pobytu jak v ČR, tak v Rusku, přičemž současně nebyl odhlášen z evidence v zemi své státní příslušnosti, považuje se za zemi jeho trvalého bydliště země, již byl k danému dni občanem. Žalovaná tedy nikterak nepochybila, pokud shledala, že doby pojištění získané přede dnem 31. 12. 2008 je povinen zohlednit ruský nositel pojištění.“*
65. Podle rozsudku NSS ze dne 11. 1. 2018 č.j. 5 Ads 231/2017-23: *„Z výše uvedeného je zřejmé, že v případě stěžovatele bylo na místě aplikovat čl. 30 odst. 3 Smlouvy a pro tyto účely posoudit místo jeho trvalého bydliště v souladu s čl. 13 Ujednání. Tvzení stěžovatele, že odhlášení z trvalého pobytu ve smyslu Ujednání se vyžaduje jen u občanů, kteří starobní důchod žádají pouze v jednom ze smluvních států (a tedy se na jeho případ nevztahuje), nemá oporu v příslušných právních předpisech. Stěžovatel je státním příslušníkem Ruské federace. Jak plyne z jeho tvrzení uvedených před žalovanou a krajským soudem, stěžovatel v rozhodné době byl i nadále hlášen k trvalému pobytu v Ruské federaci, jakkoliv fakticky pobýval na území České republiky, kde v roce 2006 získal povolení k trvalému pobytu (což ovšem nevylučuje, že trvalé bydliště měl toho času také v Ruské federaci). Tvrzené důvody, pro které*
- Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

si stěžovatel zachoval své trvalé bydliště v Ruské federaci (tj. vyplácení starobního důchodu z Ruské federace a vlastnictví nemovitosti), jsou v uvedeném ohledu irelevantní. Stejně tak je bezpředmětný poukaz stěžovatele na to, že již „fakticky trvalé bydliště v Ruské federaci nemá“, jak naznačoval před žalovanou a krajským soudem. Podstatné je rovněž to, že nepředložil doklad o odhlášení z evidence na území smluvní strany své státní příslušnosti. Potvrzení o přihlášení stěžovatele na Generálním konzulátu Ruské federace v Brně ze dne 19. 12. 2014 nijak neprokazuje skutečnost, že by byl odhlášen z trvalého pobytu v Ruské federaci. Naopak z jeho tvrzení zcela zjevně plyne, že k odhlášení stěžovatele z trvalého pobytu v Ruské federaci nedošlo. Na základě výše uvedeného tak Nejvyšší správní soud ve shodě s krajským soudem dospěl k závěru, že žalovaná nemohla zohlednit doby pojištění získané stěžovatelem od 3. 1. 2000 do 31. 12. 2008, neboť podle čl. 30 odst. 3 Smlouvy tyto doby vezme v úvahu ta strana Smlouvy, na jejímž území má stěžovatel trvalé bydliště, jak je vymezeno pro účely Smlouvy v čl. 13 Ujednání. V řízení před žalovanou bylo prokázáno, že stěžovatel měl v uvedené době a nadále má trvalé bydliště ve smyslu čl. 13 Ujednání na území Ruské federace.“ (podtržení doplněno)

66. Podle rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 22. 9. 2016, č. j. 60 Ad 3/2016-39: „Je-li žalobkyně státní příslušnicí Ruské federace, má se v souladu s čl. 13 odst. 1 Ujednání mezi Ministerstvem práce a sociálních věcí České republiky a Ministerstvem práce a sociální ochrany Ruské federace k provádění Smlouvy mezi Českou republikou a Ruskou federací o sociálním zabezpečení (č. 58/2014 Sb. m. s.) za to, že trvale bydlí na území Ruské federace. Má-li žalobkyně trvalé bydliště též na území České republiky, avšak nepředložila-li v řízení před správními orgány doklad potvrzující odhlášení z evidence na území Ruské federace, hypotéza pro zohlednění trvalého bydliště žalobkyně na území České republiky není naplněna.“
67. Z uvedené judikatury je tedy patrné, že z hlediska naplnění pojmu „trvalé bydliště“ dle Smlouvy jsou rozhodné skutečnosti hlášení k pobytu (ve smyslu evidenčním) a současně odhlášení z evidence v zemi své státní příslušnosti ke dni 31. 12. 2008; rozhodnými skutečnostmi tak nejsou faktický pobyt osoby či získání povolení k pobytu (k tomu viz zejména shora uvedené rozsudky NSS č. j. 5 Ads 212/2016-36 a č. j. 5 Ads 231/2017-23).
68. Rozsudek NSS ze dne 20. 5. 2010 č. j. 6 Ads 56/2009-52 uváděný žalovanou se v dané věci neuplatní, neboť tento rozsudek se týkal výkladu Dohody mezi ČSR a SSSR o sociálním zabezpečení ze dne 2. 12. 1959, která přestala platit od 1. 1. 2009 a která spočívala na odlišných pravidlech, než právní úprava dle Smlouvy. Dle Dohody pro určení státu, který přiznával a vyplácel důchod žadateli, bylo rozhodné, kde daná osoba bydlela, resp. kam přesídlila, a jestli toto přesídlení proběhlo se souhlasem obou smluvních stran; dle tohoto rozsudku přesídlení mohlo nastat nejdříve vydáním souhlasu s přesídlením, za který bylo třeba považovat povolení k trvalému pobytu. Právní úprava dle Smlouvy však již podmínku souhlasu s přesídlením neobsahuje. Je tak třeba vyjít ze shora uvedené judikatury.
69. Jak je uvedeno výše, správní orgány žádné podklady založené ve spise ve výše uvedených souvislostech, tedy ohledně možného započítání dob pojištění do 31. 12. 2008, nijak nehodnotily a neučinily z nich žádná zjištění, což je třeba v navazujícím řízení napravit. V této souvislosti soud podotýká, že ve spise se nachází řada písemností pouze v ruském jazyce, zejména formulář pro komunikaci č. RU 1/CZ 001 (č.l. 61/1-3 spisu) doručený žalované dne 13. 9. 2022 a vyplněný ruskou stranou, ve kterém jsou však vyplněné údaje pouze v ruštině, k němuž je připojen formulář č. RU2/CZ/205 a písemnost s číslem X

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

- (dle žalobce se má jednat o rozhodnutí Penzijního fondu Ruské federace ze dne 16. 8. 2022 č.j. X), která je však celá pouze v ruštině (č.l. 61/5 spisu). V dalším řízení bude nezbytné, aby žalovaná opatřila úředně ověřený překlad těchto materiálů do češtiny, stejně tak jako dalších cizojazyčných materiálů, ze kterých bude v dalším řízení vycházet, a aby tyto po skutkové i právní stránce náležitě vyhodnotila.
70. V dalším řízení se žalovaná bude z hlediska naplnění podmínek dle čl. 30 odst. 3 Smlouvy a čl. 13 odst. 1 Ujednání zabývat též podklady, které žalobce doložil až v rámci soudního řízení a které nebyly dosud součástí správního spisu, tedy rozhodnutím Penzijního fondu Ruské federace č.j. X ze dne 16. 8. 2022, potvrzením o daňovém domicilu k datu 31. 12. 2008 Finančního úřadu pro hl. m. Prahu, kupní smlouvou s převodem vlastnického práva k nemovitému majetku ze dne X, nájemní smlouvou k bytové jednotce č. X na adrese X, ze dne X, dokladem o rodném čísle žalobce, potvrzením Ministerstva vnitra ČR ze dne 23. 1. 2023 č.j. OAM-1223-1/OAM-2023, výpisem z obchodního rejstříku společnosti X Z těchto důvodů soud tyto podklady neprováděl k důkazu v daném soudním řízení, neboť to bude náležet žalované v rámci nezbytného doplnění napadeného rozhodnutí, pokud shledá jejich relevanci pro řízení. Žalovaná též vyhodnotí, zda bude nezbytné provádět k důkazu doklady o zaměstnání žalobce v X, když tyto v žalobě sice označil, ale nepřiložil je. Další žalobcem namítané podklady jsou součástí správního spisu, jehož obsah se v soudním řízení nedokazuje.
71. Ze všech uvedených důvodů soud napadené rozhodnutí zrušil pro jeho nezákonnost dle § 78 odst. 1 s.ř.s. a nepřezkoumatelnost dle § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.
72. V dalším řízení, v němž bude žalovaná vázána právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s.ř.s.), bude žalovaná vycházet z Posudku MPSV ze dne 18. 7. 2023 ev. č. SZ/2023/1296-PH-20, který nechal soud v tomto řízení vypracovat, žalovaná tomu přizpůsobí svůj další procesní postup, dále žalovaná v souladu s výše uvedeným odstraní vady nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí a bude se řádně zabývat vyhodnocením možnosti započtení dob pojištění do 31. 12. 2008, zejména ve smyslu podmínek dle čl. 30 odst. 3 Smlouvy a čl. 13 odst. 1 Ujednání.
73. O nákladech řízení soud rozhodl dle ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobce byl ve věci samé úspěšný, proto mu přísluší právo na náhradu účelně vynaložených nákladů řízení proti neúspěšné žalované. Náklady vynaložené žalobcem v daném řízení představují náhradu nákladů právního zastoupení spočívající v odměně za šest úkonů právní služby (§ 7, § 9 odst. 2, § 11 odst. 1 písm. a), d), g) a odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, tj. převzetí zastoupení, podání žaloby, účast na jednání posudkové komise, účast při ústním jednání, vyjádření ze dne 26. 6. 2023 v hodnotě půl úkonu, vyjádření ze dne 8. 1. 2024 v hodnotě půl úkonu) tedy celkem 5 000 Kč a náhradě hotových výdajů po 300 Kč za jeden úkon, celkem 1 800 Kč (§ 13 odst. 4 téže vyhlášky). Celková výše nákladů řízení tedy činí částku 6 800 Kč.

Poučení:

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 19. ledna 2024

Mgr. Kateřina Peroutková v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.